

Huzeyfeyi Kaybettik

— mehmet-bosta · 20 Kasım 2009

Yazamıyorum artık mısralar küstü bana
Duygularım kalmadı içim de döndü hepsi de taşta
Bir kalbim kaldı bana
Ama o da paramparça

Çok koştum sevda yolunda
Çok takıldı ayağım çakıl taşlarına
Çok istedim çok çalıştım
Ama birinci geledim bu yarışta

Bir ömür verildi bana
Serdim sevdiklerimin ayaklarına
Kıymet bilmediler belki de inanamadılar bu kadar sevmeme
Öğrendim ki dünyada kimseye değer verme

Küçükken tanıştım aşk denen başbelasıyla
Akranlarım top oynar ben se şiir yazardım kağıda
Aslında küçükken belliydi
Çok mektup yazdım "elveda anne ve baba"

Karşılıksız sevgiler yedi ömrümü
Hep ulaşılmaz güzelliklere verdim gönlümü
Çıtam yüksekti hayatta
Sanırım ben yaşayacağım en görkemli ve en yalnız ölümü

Sevenler kavuşur derler eskidenmiş o sözler
Şimdilerde sevgi kalmadı yalan söylüyor gözler
Suret güzelse ne ala değilse yalnızlık üzer
Yalnızlıksa bir ömrü her anıyla yer

Gidiyorum artık aranızda yokum
Artık istemiyorum yalnızlık gerçekten tokum
Bir silahım vardı içini doldurdum
Bu akşam sıkacağım kendime sanırım ömrümü doldurdum

"Bir huzeyfe vardı " diye ya gelirim ya gelmem aklınıza
Kaptırmıştı dersiniz kendini yalnızlığa
Evlada herkese elveda
Huzeyfe'yi kaybettik ruhuna El-Fatiha